

**АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ГЮРО СЪ ДЪЛГИТЪ
МУСТАЦИ**

chitanka.info

Гюро бѣше малѣкъ човѣкъ съ дълги мустаци и съ писани чорапи. Като всѣки човѣкъ и той си имаше късметъ. Само че неговиятъ късметъ бѣше много ленивъ и затуй на Гюра не му вървѣше. Когато играеше на карти въ кръчмата, късметътъ му стоеше вѣнъ на пейката и си клатѣше краката, а Гюро губѣше. Когато човѣкътъ съ дългитѣ мустаци закрачеше подиръ ралото на нивата, късметътъ се изтѣгаше на сѣнка подъ крушата и си бъркаше въ носа. Затуй Гюро не можа никога презъ живота си да изрови нѣкое гърне съ имане.

Веднажъ претоварената съ снопи Гюрова кола се прекатури и храната отиде по дяволитѣ. Гюро се почеса по тила и почна да скърца съ зѣби:

— Ахъ, де го този мой късметъ — азъ да го пипна, че да го натикамъ въ кози рогъ.

Късметътъ тъкмо берѣше черни капини отъ синора и ги лапаше. Като чу Гюровата закана той се уплаши много, плю си на петитѣ и побѣгна къмъ село. Дълго тича по безлюднитѣ улици и търси мѣсто да се скрие, най-сетне влѣзе въ отворената врата на кооперацията и се намъкна въ единъ лотариенъ билетъ.

Случи се тѣй, че този сѣщия билетъ влѣзе въ рѣцетѣ на Гюра. (Нали случайнитѣ случки случайно се случватъ). Въ сѣбота Гюро купи билета, а въ недѣля отъ вестника разбра, че печели 5000 лева. Толкова много се зарадва, че не можа нито да яде, нито да спи. Рано сутринята въ понеделникъ Гюро си стегна царвулитѣ, засука си дългитѣ мустаци и потегли къмъ града.

— Бай Гюро, — обади се подире му Радулъ кръчмаринътъ, — да бѣше си оставилъ тука мустацитѣ — да не ти тежатъ по пѣтя.

Въ туй време отъ окъртената сиромашка кжщурка насреща се подаде като лалугеръ Бѣленката.

— Кжде отивашъ, Гюро? — попита той.

— За хилядаркитѣ.

— Приемашъ ли ме да ти правя дружина?

— Защо не, тръгвай съ менъ.

По пѣтя двамата съседи поведоха разговоръ и не усѣтиха какъ пристигнаха.

Когато въ града начетоха на Гюра петъ хилядарки Бѣленката си глътна езика. Подиръ дълго мълчание, той попита тихо:

— Кжде ще ги дѣнешъ тѣзи пари?

— Ще си купя единъ конь и една двуколка. Нѣма вече Гюро да бѣхти планината пешъ. Само че искамъ колелата да бждатъ гумени. Не сѣдамъ азъ на двуколка съ желѣзни шини! И тебе ще повозя нѣкога, — великодушно обеща Гюро.

— Ами, моята бабичка не може ли за малко да седне въ двуколката на крайцеца?

— Не може. А бе ти да не искашъ цѣлия ти родъ да возя? Този конь пари струва. Ако почна всѣкиго да возя — ще смъкна кожата му. Ела сега да те почерпя една ракия.

Излѣзоха на градския пазаръ. Завариха голѣма навалица. Бѣленката спрѣ предъ една каручка, пълна съ портокали.

— Слушай, Гюро, купи ми единъ портокалъ, не ща азъ ракия.

— Че защо ти е портокалъ?

— Ще го занеса на баба Танаска. Много ще се зарадва горката! Тя нали е болна — да си разкваси устата.

— Не може. Не давамъ азъ петъ лева за единъ портокалъ. Ако искашъ готовъ съмъ да те черпя шише ракия, то струва само единъ левъ.

— Не ща. Иди самъ се почерпи, а пъкъ азъ ще походя изъ пазара, — рече Бѣленката и сърдцето му се сви отъ мжка.

Гюро тръгна къмъ кръчмата. Дръпна петъ-шестъ шишенца ракия на кракъ, купи отъ ловния магазинъ единъ живъ заекъ и потегли за къмъ село. Вървѣше по пжтя, стискаше съ лѣвата си ржка заяка за заднитѣ крака, главата му люшкеше и отъ време на време бъркаше въ пазвата си, да провѣри, тамъ ли е кърпата съ хилядаркитѣ. Не щѣшъ ли, тъкмо въ гората, му се развърза връвѣта на лѣвия цървулъ. Какъ да я стегне съ една ржка? Пусне ли заяка, за да освободи и другата си ржка — дългоухиятъ ще побѣгне. Замисли се Гюро какво да стори, напрегна ума си и най-сетне реши да върже съ кърпата си заднитѣ крака на заяка, да го положи на земята и тогава да си престегне цървула. Извади отъ пазвата си кърпата съ хилядаркитѣ — въ възелъ стѣгнати — и полека замота заднитѣ крака на заяка. Сложи го на земята, поржча му да кротува и се наведе надъ цървула. Почна да пшшка.

Заекътъ, като усѣти, че вече не го стиска коравата Гюрова ржка, полекичка ритна два-три пжти изкара си единиятъ кракъ и разбра, че е

свободенъ. Скочи... Втурна се като стрела между дърветата и отнесе вжзела съ хилядаркитѣ.

Гюро се изправи втрещенъ. Премигна нѣколко пжти, изрева като звѣръ и почна да си скубе дългитѣ мустаци.

— Ахъ, де го този мой късметъ — да го натикамъ въ кози рогъ!

Късметътъ му, който вървѣше следъ него, уплашенъ се стжписа назадъ, хукна направо презъ нивитѣ, слѣзе въ село и се навре въ едно захвърлено пукнато гърне.

— Пакъ азъ излѣзохъ виновенъ! — продума той и започна да трепери.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.